

Sygn. akt IV K 124/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lipca 2014 roku

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie IV Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Magdalena Baran

Protokolant: Aleksy Beška

Prokurator: Tomasz Cieślak, Agnieszka Bachryj, Wojciech Fijałkowski

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 19.04.2013r., 10.10.2013r., 17.03.2014r., 17.07.2014 r.

sprawy z oskarżenia Prokuratora Prokuratury Rejonowej (...)

przeciwko

A. S. z domu J., córce P. i S. z d. W., ur. (...) w W.,

oskarżonej o to, że:

w bliżej nieustalonym okresie, jednak nie wcześniej niż 8.09.2002 i nie później niż w dniu 8.06.2010 w W., przywłaszczyła sobie powierzoną jej rzecz ruchomą w postaci pawilonu handlowego nr (...) o wartości nie mniejszej niż 30.000 zł, znajdującego się na terenie targowiska (...) przy ul. (...) w W., czym działała na szkodę M. i B. S. oraz M. T., tj. o czyn z art. 284 § 2 k.k.

orzeka

I. oskarżoną **A. S.** uniewinnia od popełnienia zarzucanego jej czynu;

II. na podstawie art. 632 pkt. 2 k.p.k. koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

IV K 124/11

UZASADNIENIE

A. S. została oskarżona o to, że w bliżej nieustalonym okresie, jednak nie wcześniej niż 8.09.2002 i nie później niż w dniu 8.06.2010 w W., przywłaszczyła sobie powierzoną jej rzecz ruchomą w postaci pawilonu handlowego nr (...) o wartości nie mniejszej niż 30.000 zł, znajdującego się na terenie targowiska (...) przy ul. (...) w W., czym działała na szkodę M. i B. S. oraz M. T., tj. o czyn z art. 284 § 2 k.k.

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i ujawnionego w toku rozprawy głównej, Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

A. i J. S. (1) byli małżeństwem od 1994r. do 8 września 2002r., tj. do śmierci J. S. (2). Pozostawali w małżeńskiej wspólności majątkowej. Małżonkowie prowadzili działalność gospodarczą – produkcję i sprzedaż wyrobów cukierniczych. W ramach tej działalności sprzedawali swoje wyroby na targowisku (...) przy ul. (...) w pawilonie handlowym, który postawili w roku 1999. Pawilon, oznaczony numerem (...) nie był stale związany z gruntem, stanowił rzecz ruchomą. Grunt, na którym pawilon został posadowiony jest własnością miasta stołecznego

W. i administrowany jest obecnie przez Zarząd (...) D. O., wcześniej przez Zarząd (...) sp. z o. o. Po śmierci J. S. (2) pawilonem zarządzała dalej jego żona. W 2004r. sprzedała obiekt M. C.. Mimo zawartej umowy sprzedaży, faktycznie pawilon dalej pozostawał we władaniu A. S.. 27 czerwca 2008r. M. C. i A. S. ponownie zawarli umowę sprzedaży przedmiotowego pawilonu, na mocy której A. S. odkupiła pawilon.

W 2010r. A. S. zamieściła w Internecie, w serwisie „foksal nieruchomości” ogłoszenie o sprzedaży pawilonu handlowego na targowisku przy ul. (...).

Kolejni właściciele pawilonu - tak M. C., jak i A. S. – dzierżawili od miasta stołecznego W. grunt, na którym pawilon był postawiony. A. S. zalegała z płatnością czynszu dzierżawnego. 22 października 2010r. na wniosek wierzyciela – Zarządu Gospodarowania (...) w D. O. (dalej: ZGN (...)) - wszczęto wobec niej postępowanie egzekucyjne, w wyniku którego, w 2013r., pawilon handlowy został zlicytowany przez komornika sądowego.

Po śmierci J. S. (2) do spadku po nim powołani zostali: żona zmarłego – A. oraz troje dzieci z jego poprzedniego małżeństwa – M. T., M. S. i B. S.. Od tamtego czasu trwa konflikt pomiędzy spadkobiercami o podział masy spadkowej. Sprawa cywilna o podział majątku wspólnego i dział spadku, tocząca się przed Sądem Rejonowym w Pruszkowie pod sygnaturą akt I Ns 1312/02, nie została zakończona. W toku postępowania strony składały wnioski. Wnioskodawcy – dzieci J. S. (2) złożyły wniosek o wydanie postanowienia w przedmiocie zarządu masą spadkową, dopuszczenie do korzystania ze składników majątku. W postanowieniu z dnia 18 maja 2004r. sąd na wniosek pełnomocnika wnioskodawców (dzieci J. S. (2)), po uprzednim oddaleniu wniosku i uchyleniu postanowienia przez sąd drugiej instancji, zabezpieczył spadek w ten sposób, że ustanowił synów M. i B. S. zarządcami pracowni cukierniczej i sklepu cukierniczego przy Al. (...). W postanowieniu nie było mowy o pawilonie handlowym przy ul. (...). A. S. składała wniosek o dopuszczenie do współposiadania nieruchomości w R.. Wniosek został oddalony. 12 kwietnia 2010r. pełnomocnik wnioskodawców złożył wniosek o zabezpieczenie powództwa poprzez orzeczenie zakazu sprzedaży pawilonu. Sąd postanowieniem z dnia 7 maja 2010r. oddalił wniosek, argumentując, że wnioskodawcy nie wykazali, że posiadają interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia w sposób wskazany we wniosku, a okoliczność zamiaru sprzedaży nie pozwala na uznanie, że wnioskodawcy mogą zostać niezaspokojeni.

8 czerwca 2010r. pełnomocnik M. S. złożył zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przywłaszczenia mienia w postaci pawilonu handlowego przez A. S.. Zdaniem pasierbów oskarżonej, postąpiła ona z przedmiotem wchodzącym w skład masy spadkowej, jak ze swoją własnością, zamieszczając w Internecie ogłoszenie o sprzedaży pawilonu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: wyjaśnień oskarżonej (k. 132-133, 209-211, 276, 391), zeznań świadków: M. S. (k. 13v, 211-212), B. S. (k. 20v, 212-213), M. T. (k. 213-214), T. B. (k. 68v, 273-274), M. C. (k. 93v-94, 274-277), Z. C. (k. 363-364), dokumentów: pism z Zakładu (...) (k. 4-5, 30-33), pisma procesowego w postępowaniu cywilnym z załącznikami (k. 6-11), protokołu oględzin teczki z dokumentami z ZGN (...) (k. 40-41), kserokopii dokumentacji ZGN (...) (k. 42-59), kopii dokumentów ze sprawy I Ns 1312/02 SR w Pruszkowie (k. 82-86, 100-128), kopii dokumentów dotyczących obiektu 438 (k. 140-143), kopii dokumentów ze sprawy komorniczej KM 1800/13 (k. 385-388).

Sąd zważył, co następuje:

Okoliczności sprawy zostały wyjaśnione w sposób wyczerpujący. Analiza zgromadzonego materiału dowodowego nie pozwala na uznanie oskarżonej za winną popełnienia zarzucanego jej czynu. Przede wszystkim, podkreślić należy, że Sąd karny nie może rozstrzygnąć czyją własność w rozumieniu prawa cywilnego stanowiła sporna rzecz, w tym przypadku pawilon i czy wchodził w skład masy spadkowej po J. S. (1). W tym wypadku sąd karny nie może zastąpić sądu cywilnego, przed którym od 12 lat toczy się postępowanie mające m.in. na celu ustalenie co wchodzi w skład masy spadkowej czyli jakich rzeczy właścicielem był spadkodawca. Przedmiotem niniejszego postępowania było ustalenie, czy doszło do bezprawnego przywłaszczenia w rozumieniu prawa karnego.

Wyjaśnienia oskarżonej Sąd uznał za wiarygodne w zakresie, w jakim oskarżona twierdzi, że cały czas czuła się jedyną właścicielką pawilonu handlowego na bazarze B. i nie miała zamiaru przywłaszczać sobie nienależnej jej rzeczy. Aczkolwiek uwadze Sądu nie uszedł fakt, iż A. S. zmieniała przedstawioną przez siebie wersję wydarzeń i była w kilku punktach niekonsekwentna. Nie była pewna co do tego, czy pawilon wchodził w skład masy spadkowej. Natomiast konsekwentnie nie przyznawała się do zarzucanego jej czynu. Nie tylko sama uważała siebie za jedyną właścicielkę, ale tak też była traktowana przez podmiot administrujący targowiskiem. Wyjaśnienia oskarżonej w tym zakresie korespondują z zeznaniami M. C., Z. C. i T. B., jak również z dowodami z dokumentów.

Zeznania świadków – pokrzywdzonych: M. S., B. S. i M. T. są ze sobą zbieżne, spójne, logiczne i konsekwentne. Jednakże Sąd uznał je za wiarygodne w zakresie, w jakim świadkowie opisują fakty prowadzenia przez oskarżoną działalności gospodarczej w pawilonie na bazarze po śmierci jej męża oraz wystawienia pawilonu na sprzedaż. Według świadków, pawilon został postawiony przez J. S. (2) z jego własnych środków, stanowił jego własność i wchodził w skład masy spadkowej. A. S., miała, w ocenie świadków, jedynie marginalny udział w prowadzeniu działalności cukierniczej. W ocenie Sądu, pasierbowie oskarżonej, celowo umniejszają jej rolę w prowadzeniu działalności gospodarczej za życia J. S. (2). Stoi to w sprzeczności nie tylko z wyjaśnieniami oskarżonej, ale także zeznaniami M. C. i Z. C.. Pokrzywdzeni nie przedstawili też dokumentów, które potwierdzałyby tezę o tym, że to J. S. (1) sam, własnym kosztem postawił pawilon. Świadkowie zgodnie potwierdzają, że nie interesowali się pawilonem do czasu, aż dowiedzieli się o tym, że A. S. zamieściła w Internecie ogłoszenie o jego sprzedaży. Oceniając zeznania M. S., B. S. i M. T., Sąd musiał wziąć pod uwagę, że pozostają oni od lat w głębokim konflikcie z oskarżoną na tle majątkowym i są zainteresowani orzeczeniem o jej winie.

Świadek M. C. był właścicielem spornego pawilonu w latach 2004-2008. W postępowaniu przygotowawczym zeznał (k. 93-94), że w latach dziewięćdziesiątych poznał J. i A. S.. Pożyczył S. pieniądze na rozbudowę zakładu. Po śmierci J. S. (2) kupił od A. S. pawilon na targowisku, co miało stanowić swego rodzaju formę zabezpieczenia spłaty długu. Po kilku latach odsprzedał ten pawilon z powrotem A. S.. Według wiedzy świadka, pawilon nie wchodził w skład masy spadkowej po J. S. (1). W postępowaniu sądowym (k. 274-277) świadek potwierdził złożone zeznania. Dodał, że według jego wiedzy to A. S. w dużej mierze inwestowała w działalność gospodarczą, którą prowadziła z mężem. Świadek zeznał, że zabezpieczył swoje roszczenie na pawilonie, gdyż był przekonany, że należy on wyłącznie do A. S.. Nikt z pozostałych spadkobierców nie interesował się pawilonem w czasie, gdy jego właścicielem był świadek C.. W ocenie Sądu, zeznania świadka stanowią wiarygodny dowód w sprawie. Są spójne, logiczne i konsekwentne. Znajdują potwierdzenie w innych źródłach dowodowych, w szczególności w dokumentach dostarczonych przez ZGN (...).

Świadek T. B. jest pracownicą Zakładu (...) w D. O. m. st. W.. W postępowaniu przygotowawczym zeznawała (k. 68), że na podstawie dokumentacji zgromadzonej w ZGN (...), przejętej uprzednio od Zarządu (...), nie można ustalić, kto był właścicielem pawilonu nr (...), w momencie, kiedy był on postawiony. W momencie, kiedy świadek obejmowała posesję w ZGN (...), właścicielem pawilonu był M. C., a następnie została nim A. S.. Świadek B. nadmieniła, że ZGN nie zawiera umowy dzierżawy, jeżeli posiada wiedzę, że dany pawilon wchodzi w skład masy spadkowej, a nie jest ustanowiony zarządca. W postępowaniu sądowym (k. 273-274) potwierdziła wcześniejsze zeznania. Dodała, że spadkobiercy J. S. (2) zainteresowali się pawilonem dopiero w 2002r. Nikt nie zgłaszał się do ZGN (...) z chęcią „dopisania się” do umowy dzierżawy jako współwłaściciel pawilonu. Jako jedyną właścicielkę traktowano A. S.. W ocenie Sądu, zeznania świadka są wiarygodne. Nie jest ona związana z żadną ze stron postępowania, zeznawała na okoliczności znane jej z racji wykonywanej pracy.

Świadek Z. C. wykonywał dla A. i J. S. (2) konstrukcje aluminiowe w obiektach, w których prowadzili działalność. Zeznał przed Sądem (k. 363-364), że w negocjacjach co do zawarcia umowy brali udział obydwój S.. Świadek nie pamięta, kto płacił za usługę. Na umowie zawartej między przedsiębiorstwem (...) z A. S. o dostarczenie okien i drzwi do pawilonu (k. 358), widnieje podpis A. S., co świadczy o tym, że oskarżona zajmowała się działalnością w pawilonie jeszcze za życia męża. Zeznania Z. C. są w ocenie Sądu, wiarygodne. Świadek nie miał powodów, żeby zeznawać na korzyść żadnej ze stron.

Sąd podjął próbę wezwania, na wniosek pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych, w charakterze świadka Z. B., który był wykonawcą spornego pawilonu na okoliczność ustalenia stron umowy sprzedaży pawilonu oraz jego wartości. Ze względu na niemożność ustalenia miejsca jego pobytu wniosek dowodowy należało jednak oddalić.

Sąd uznał za w pełni wiarygodne źródło dowodowe wszystkie dokumenty włączone do akt sprawy. Żaden z uczestników postępowania nie kwestionował prawdziwości i wiarygodności dokumentów.

Pismo z Zakładu (...) w D. O. m. st. W. z 15.04.2010r. (k. 4-5), będące, jak wynika z jego treści, odpowiedzią na wcześniejsze zapytanie żony oskarżyciela posiłkowego M. S., stanowi informację dotyczącą spraw własnościowych pawilonu nr (...) z lat 2005 – 2010. Dowód ten miał istotne znaczenie dla ustalenia chronologii zdarzeń składających się na stan faktyczny. Kolejne pismo z tej samej instytucji złożone na polecenie prokuratury (k. 30-33), potwierdza wcześniejsze informacje i dodatkowo zawiera kserokopie umów, dokumentujących transakcje między M. C. a Gminną (...) Sp. z o.o. oraz M. C. a A. S..

Istotnym dowodem są kserokopie dokumentów z ZGN (...), dotyczące spornego pawilonu (k. 42-59), tj. aneks do umowy dzierżawy zawartej z A. S., umowa kupna – sprzedaży pawilonu między A. S. a M. C., umowa dzierżawy zawarta M. C. przez Zarząd (...) i aneks do niej, ankietą, wniosek o zawarcie umowy dzierżawy i umowa administrowania podpisane przez M. C.. Dokumenty te świadczą o tym, kogo podmioty administrujące targowiskiem (Zarząd (...), Gminna (...), Zarząd (...)) uważały w poszczególnych okresach za właściciela obiektu. Dokumenty te znajdowały się w teczce dotyczącej obiektu nr (...), dostarczonej przez ZGN (...). Teczka została poddana oględzinom, z których sporządzono protokół (k. 40-41). Protokół został sporządzony zgodnie z prawem i praktyką postępowania, dlatego również został włączony przez Sąd do materiału dowodowego.

Wydając rozstrzygnięcie, sąd oparł się również na dokumentach z postępowania cywilnego, toczącego się między A. S. a jej pasierbami o podział majątku wspólnego i dział spadku przed Sądem Rejonowym w Pruszkowie w sprawie o sygnaturze I Ns 1312/02. Dokumenty te to: wniosek o zabezpieczenie powództwa z załącznikami (k. 6-11), postanowienie oddalające wniosek o zabezpieczenie roszczenia (k. 82-84), postanowienie o ustanowieniu zarządu (k. 85-86), pisma procesowe pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych (w tamtym postępowaniu wnioskodawców, k. 100-104), postanowienie o oddaleniu wniosku o wydanie zarządzenia tymczasowego (k. 105-106), zażalenie (k. 107-108), uzasadnienie postanowienia sądu o oddaleniu wniosku (k. 109-111), postanowienie o uchyleniu zaskarżonego postanowienia (k. 112-114), postanowienie o oddaleniu zażalenia uczestniczki (k. 117), protokół rozprawy (k. 118-121), postanowienie o oddaleniu wniosku o zabezpieczenie (k. 122-123), postanowienie o oddaleniu zażalenia (k. 124), postanowienie w przedmiocie dopuszczenia dowodu z opinii biegłego (k. 125), opinia biegłego (k. 126-127), postanowienie o oddaleniu zażalenia (k. 128). Dokumenty z tego postępowania dobitnie świadczą o głębokim konflikcie pomiędzy oskarżoną a oskarżycielami posiłkowymi na tle podziału majątku wspólnego. Na podstawie dokumentacji ze sprawy cywilnej, trudno jest jednoznacznie stwierdzić, czyją własność stanowił pawilon handlowy, o który toczy się spór między stronami. Niewątpliwie nie jest on jedynym ani nawet głównym składnikiem majątku, na którego tle doszło do konfliktu. Z analizy dokumentów złożonych w sprawie cywilnej wynika, że pasierbowie oskarżonej zainteresowali się spornym pawilonem dopiero, gdy dowiedzieli się o jego wystawieniu na sprzedaż. Na marginesie należy zwrócić uwagę, że niezrozumiałym jest, dlaczego, mimo iż biegły w opinii wyraźnie stwierdza, że pawilon nie jest trwale związany z gruntem, sąd cywilny w uzasadnieniu postanowienia z 7 maja 2010r. pisze o nim jako o nieruchomości.

Istotnym dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie dowodem były dokumenty związane ze sprawą prowadzenia działalności w pawilonie przez A. S. i zadłużenia wobec podmiotu administrującego targowiskiem (k. 342-351, 385-388). Dokumenty te to: umowa administrowania zawarta z Gminną (...) Sp. z o.o., wyrok zaoczny ze sprawy XV GC 1185/12, pismo A. S. do urzędu (...), pismo ZGN (...) do A. S., aneks do umowy między ZGN (...) a A. S. z 15.04.2009r., obwieszczenie o licytacji ruchomości, wyciąg z Centralnej (...), złożone do akt przez obrońcę, a także uzasadnienie dokonania zaskarżonej czynności komornika i postanowienie sądu cywilnego o oddaleniu skargi dłużniczki, skopiowane z akt sprawy komorniczej KM 1800/13. Z powyższej dokumentacji wynika, że podmioty, które w różnym czasie administrowały gruntem, na którym postawiony był pawilon (Gminna (...), Zakład (...)), ale również

komornik i sąd rozpoznający skargę na czynności komornika, traktowały A. S. jako jedyną właścicielkę pawilonu handlowego nr (...). Przeciwko niej prowadzone było postępowanie egzekucyjne, w wyniku którego pawilon został zlicytowany.

Do materiału dowodowego należało również włączyć złożone do akt sprawy dokumenty, na podstawie których możliwe było wyliczenie wartości pawilonu handlowego. Są to: opinia biegłego z zakresu wyceny ruchomości, opracowana na potrzeby postępowania od dział spadku, złożona przez pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych (k. 380-384) oraz kopie dokumentów dotyczącego obiektu nr (...) z targowiska (...), podobnego do spornego pawilonu. Prawdziwość i rzetelność tych dokumentów nie była kwestionowana. Niemniej, ze względu na finalne przyjęcie przez Sąd, że oskarżona nie popełniła zarzucanego jej czynu, a zatem rozmiary ewentualnej szkody nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia, wartość dowodowa tych dokumentów okazała się znikoma.

Przestępstwo stypizowane w art. 284 § 2 k.k. polega na przywłaszczeniu cudzej, powierzonej sobie, rzeczy ruchomej lub prawa majątkowego. Zgodnie z przyjętym w doktrynie i judykaturze poglądem, możliwe jest przywłaszczenie rzeczy stanowiącej współwłasność przez jednego ze współwłaścicieli na szkodę pozostałych. Przestępstwo przywłaszczenia można popełnić wyłącznie umyślnie.

Przywłaszczenie wymaga działania w zamiarze bezpośrednim kierunkowym postąpienia z cudzą rzeczą (lub prawem majątkowym), tak jakby się było jej właścicielem (animus rem sibi habendi). Sprawca przywłaszczenia musi więc zmierzać do zatrzymania cudzej rzeczy lub innego mienia (prawa majątkowego) dla siebie lub innej osoby bez żadnego do tego tytułu (por. wyrok SN z dnia 6 stycznia 1978 r., V KR 197/77, OSNPG 1978, nr 6, poz. 64). Postać zamiaru jest kluczowa dla zaistnienia przestępstwa przywłaszczenia. Żeby można było mówić o zamiarze bezpośrednim, sprawca musi zdawać sobie sprawę z tego, że nie ma prawa rozporządzać rzeczą jak właściciel oraz, że zachowaniem swoim powoduje bezprawne uszczuplenie w majątku innych osób. Bezprawne rozporządzenie cudzym mieniem stanowi przywłaszczenie karalne na podstawie art. 284 § 1 k.k. tylko wówczas, gdy wskazuje na zamiar pozbawienia osoby uprawnionej własności tego mienia, w szczególności na zamiar uczynienia z cudzej rzeczy swojej własności [D.-K., w: Z. (red.), Kodeks karny, część szczególna. Komentarz, Lex nr 22975].

Przenosząc powyższe jurydyczne rozważania na grunt niniejszej sprawy, należy zauważyć, że oskarżona A. S. faktycznie postąpiła z rzeczą jak właściciel. Nie sposób jednak doszukać się w jej działaniu zamiaru przywłaszczenia. Była przekonana co do tego, że sporny pawilon handlowy jest jej wyłączną własnością. W takim przeświadczeniu utrzymywana była przez czynniki zewnętrzne. Jako wyłączną właścicielkę traktował ją administrator nieruchomości, na której stał pawilon. Również sąd cywilny rozpoznający sprawę o podział majątku i dział spadku, wydając postanowienie o zabezpieczeniu spadku poprzez ustanowienie zarządu tymczasowego nie objął zarządem pawilonu handlowego na targowisku (...). Sami oskarżyciele posiłkowi, przez długi czas nie wykazywali zainteresowania pawilonem, a spór o majątek dotyczył przede wszystkim nieruchomości. Nie rozstrzygając zatem o tym, czy pawilon handlowy nr (...) wchodził w skład masy spadkowej po J. S. (1), czy nie, uznać należało, ponad wszelką wątpliwość, że w przedmiotowej sprawie nie doszło do przestępstwa przywłaszczenia, bowiem oskarżona nie działała w zamiarze pozbawienia innych uprawnionych osób własności rzeczy. Nie można bowiem przypisać zamiaru bezpośredniego przywłaszczenia rzeczy osobie, która podtrzymuje, że jest jej właścicielem. Fakt toczącego się sporu o tę rzecz powinien zapewne skłonić oskarżoną do powzięcia wątpliwości co jej prawa do rzeczy, ale wówczas co najwyżej można by mówić o istnieniu po jej stronie zamiaru ewentualnego, który to natomiast nie jest przewidziany w ustawowych znamionach przestępstwa przywłaszczenia cudzego mienia lub przywłaszczenia cudzego mienia powierzonego.

Należy podkreślić, że żaden dokument ujawniony w toku postępowania sądowego, ani też zeznania świadków lub wyjaśnienia oskarżonej nie potwierdziły tego, by pawilon został A. S. powierzony (w rozumieniu art. 284 § 2 k.k.). Zarzut postawiony w akcie oskarżenia już z tego względu był całkowicie chybiony. Powierzenie jest to przekazanie władztwa nad rzeczą z zastrzeżeniem obowiązku jej późniejszego zwrotu. Sądowi nie przedstawiono żadnego dowodu, jak i sąd nie znalazł takiego z urzędu, na podstawie którego można by przyjąć, że pawilon został oskarżonej przekazany z zastrzeżeniem konieczności jego zwrotu. Niemniej jednak sąd rozważał tak wypełnienie przez oskarżoną znamion

przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. tj. przywłaszczenia mienia powierzonego, jak i przestępstwa przywłaszczenia z art. 284 § 1 k.k. W ocenie Sądu oskarżona swym zachowaniem nie wypełniła znamion żadnego z tych przestępstw.

Konsekwencją ustalenia takich okoliczności faktycznych i rozważań prawnych była konieczność uniewinnienia oskarżonej A. S. od zarzucanego jej w akcie oskarżenia czynu, o czym rozstrzygnięto w punkcie pierwszym wyroku.

Ze względu na treść orzeczenia, uniewinniającego oskarżoną, zgodnie z art. 632 pkt 2 k.p.k. koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.